

El Diacrític | | Actualitzat el 19/08/2018 a les 11:10

?«Os montaremos un Ulster que os vais a cagar»

«A Catalunya, les persones que defensem la justícia social, l'alliberament nacional i les llibertats individuals i col·lectives hem de recuperar el carrer, del qual ens han volgut fer fora amb presó per a uns i exili i amenaces de judicis per a milers de persones, però no podem caure en cap enfrontament civil, ni ara ni mai»
| «No dic que ens mantinguem sense fer res, perquè sí que cal mobilitzar-se i crear grups d'autodefensa, que filmin les seves agressions, que les aturin de forma coordinada i no violenta, que tinguin clar, però, que l'enfrontament entre persones és el seu objectiu i mai hi hem de caure»

Un grup d'encaputxats unionistes mostra amb orgull a les xarxes els llaços grocs que han arrencat durant una nit

Alguns atribueixen aquesta frase a Jordi Cañas, avui tertulià de Catalunya Ràdio i ahir boxador de Ciudadanos, el partit taronja per més pistes per als que es pregunten quin seria el paper de personatges com aquest i els que vibren amb Rivera i l'Arrimadas si ens muntessin precisament un Ulster per cagar-nos. Doncs orangistes, és clar, amb l'Estat darrere i, per tant, ja que parlem de temes importants de veritat, amb tota la violència de l'Estat al darrere: policies, feixistes, militars, jutges, etc. Ara bé, voler fer por amb el concepte Ulster quina intenció té, i quina intenció té quan la frase la diu un personatge com aquest? Doncs deixar clar que si per aturar l'independentisme democràtic cal violència la faran anar i si els cal enfrontar la societat, ho faran.

Una de les característiques de l'Ulster com a concepte és, precisament que allà no hi ha transvasaments importants de persones orangistes o unionistes (de votants) cap al republicanisme irlandès ni a l'inrevés. Allà, la societat ha estat i està encara partida en dues bandes irreconciliables, en bona part com a conseqüència de la utilització sistemàtica de la violència. Aconseguir que la societat de Catalunya es partís faria impossible la independència i és aquí on prenen sentit estupideses de l'alçada d'un campanar com Tabarnia, que ara és només un anunci del que pot arribar a ser possible si els cal, volen i s'hi posen.

Algú dirà que això ja passa però qui ho diu és que no entén res de res. Per posar un exemple petit però significatiu, parlaré de Tarragona. Al Grup Municipal de Ciutadans a l'Ajuntament de Tarragona hi havia la Lorena Roldan, ara coneguda arreu perquè surt a la tele a repetir els arguments aquests del «monotema» i tal; doncs la Lorena va participar a la Via Catalana, i no

passa res.... Al seu costat, Pedro Sánchez, no el del PSOE sinó el de Ciutadans Tarragona, va assistir fa anys a assemblees obertes de la CUP com a membre del moviment veïnal, i tampoc passa res. Bé, sí que passa. Que aquest és un país on les fronteres entre opcions polítiques no són inamovibles i tot sovint les grans idees també es belluguen. I que duri molt de temps.

Això, però, no fa fàcil la feina d'aturar l'independentisme i aquest és l'objectiu únic de Ciutadans, SCC, tabarnians i voltants. Si els tabarnians, els ciutadans que treuen llaços i membres diversos dels cossos policials o directament militars mantenen i incrementen les seves accions contra els independentistes amb accions de violència, alguns s'hi poden arribar a tornar i aleshores serà la força de l'Estat qui es mogui. Hem mantingut la calma i la noviolència com a signes evidents i col·lectius del moviment republicà català i no els podem perdre, perquè és aquest, precisament, el seu objectiu.

Tenim exemples d'aquesta violència de què parlo. La violència exercida per l'extrema dreta a València a partir de finals dels setanta va destruir absolutament qualsevol possibilitat d'una proposta valencianista i d'esquerres al País Valencià. Les agressions van ser constants, es tiraren bombes contra intel·lectuals com Sanchis Guarner o Joan Fuster amb la intenció de matar-los, es pegà a centenars o milers de persones, al carrer, en manifestacions, a casa seva, es cremaren cotxes, es pegaren alcaldes i càrrecs electes... i l'anomenada «Batalla de València» la guanyà la ultradreta, absolutament impune, amb l'ombra vigilant del papa Estat, del Ministeri de l'Interior amb Martín Villa al capdavant i de tot el que va caldre per matxacar fins a fer desistir els que proposaven vies democràtiques i d'esquerres per al País Valencià, majoritàries el 1979. Hi hagué morts, de Miquel Grau a Guillem Agulló, i és normal perquè quan l'Estat té un objectiu no s'atura per res. El resultat van ser anys i anys de grisor pepera, amb l'ajut impagable dels blavers anticatalanistes. Quan els del PP ja no van necessitar els regionalistes d'Unió Valenciana, els deixaren caure i pràcticament desaparegueren.

A Catalunya, les persones que defensem la justícia social, l'alliberament nacional i les llibertats individuals i col·lectives hem de recuperar el carrer, del qual ens han volgut fer fora amb presó per a uns i exili i amenaces de judicis per a milers de persones, però no podem caure en cap enfrontament civil, ni ara ni mai. Tot i que costi, cal mantenir la calma i assenyalar qui utilitza la violència per fer política, qui ens pega per portar llaços, qui organitza partides paramilitars per retirar la simbologia independentista, però mai caure ni arribar al cos a cos. Protegir-nos però no pegar.

Aquesta és la trampa que tenen parada, la ratera a on ens volen portar. Les agressions creixeran, es faran més dures i la policia es mostrarà, en molts casos, absent. És, insisteixo, la mateixa estratègia que assajaren amb èxit a València. Cal tornar a mirar *Del roig al blau*, d'Albert Monton, que continua penjat al Youtube obert, i veure com els feixistes agredien l'alcalde de València a la processó cívica i la Policia s'apartava per tal que el poguessin pegar, mai hi havia detencions i el feixisme campava lliure amb pistoles a la mà per imposar la seva llei, que és la llei de sempre.

No dic que ens mantinguem sense fer res, però, perquè sí que cal mobilitzar-se i crear grups d'autodefensa, que filmin les seves agressions, que les aturin de forma coordinada i no violenta, que tinguin clar, però, que l'enfrontament entre persones és el seu objectiu i mai hi hem de caure. Seria el seu únic argument i no els hem d'ajudar a construir-lo de cap de les maneres.

Però també cal deixar de ser súbdits d'una vegada per totes, que era allò que fèiem quan l'extrema dreta va passar a protagonitzar les nits amb passamuntanyes i xerracs. Cal desobeir decididament i no admetre més que aquest Govern de mudats que miren cap a un altre lloc quan els dius «república» faci res més que autonomisme i segurament -en uns mesos ho podrem veure- autonomisme de dretes com sempre han fet els convergents i voltants. Calen canvis i cal fer-los efectius ja, perquè vam fer un referèndum i el vam guanyar i cal que exigim a qui ens governi que actuï en conseqüència. I si cal deixar el Parlament, deixar-lo.